

## ת"פ 19469/11/14 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملת נגד א א

בית משפט השלום ברמלה  
ת"פ 19469-11-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלת נ' א

בפני כבוד השופטת רבקה גלט  
בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלת  
הממשימה  
נגד  
א א  
הנאשם ע"י ב"כ עו"ד ברזילי

### מזה דין

הנאשם הורשע לאחר שמייעת הוכחות, בשתי עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

האיומים נאמרו באזני המטלוננים, ואילו יעד האיומים הייתה עורכת הדין של המטלוננים, שהיא גורשתו של הנאשם מזה שנים.

בנושא לאישום הראשון, הורשע הנאשם בכך שבאים 8.6.14, איים על עורכת הדין בנסיבות המטלון, באמרו "אני איזין אותה, אני רואה לה, אני אשற לה את המשרד, היא לא יודעת מה אני אעשה לה, היא לא יודעת עם מי היא נפללה, אני אנקנוק אותה".

בנושא לאישום השני, הורשע הנאשם בכך שבאים 14.6.9, כאשר המטלוננט יצא מהחניון הבית,פגש בה ואיים בפניה על עורכת הדין: "היא עוד תשמע ממני, היא התעסקה עם הבן לא נכון, הבן שלו ישאר בלי אמא ואבא, אני אשבר בכלל, אני אלך להפוך לה את המשרד, היא עוד תראה מה זה להתעסק איתני". בהמשך היום איים על עורכת הדין בפני המטלון, באמרו: "אתה לא יודע מה אני אעשה לה, אני רואה לה מה זה, אני איזין אותה, אני אשבר עליה, אני רואה לה את הבן שלו יתום מאמא ומאבא".

הנסיבות האופפות את האירועים הובאו בהרחבה בהכרעת הדין, ואין צורך לפרטן. בקצרה אזכיר כי הנאשם היה שכן של המטלוננים והצדדים נקשרו בעסקת מקרקעין שלא עלתה יפה, והובילה לסתורן. המטלוננים היו מוצגים על ידי עורכת הדין, שהיא גורשתו של הנאשם, וככלפיה הופנו איומי.

לאחר שנסקרה הכרעת הדיון, עתר הנאשם לדחית הדיון כמה פעמים, וטען כי חלה במחלת קשה. בית המשפט נעתר לבקשת הדחיה, אך עד כה לא הוגש מסמכים לאיישוש הטענה.

ביום 30.11.16 התיציב הנאשם, וב"כ הצדדים טענו לעונש. ב"כ הנאשם עתר לקבלת חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות ובית המשפט נעתר לו ודחה את הדיון. ואולם, במועד הדיון הנדחה, 26.12.16 לא התיציב הנאשם, מבלי שהוגשה בקשה מתאימה. ב"כ הנאשם טען כי הוא מסר שהוא "נכנס לאשפוז", אך שוב לא הוגש מסמכים מתאימים. בנסיבות שנוצרו, קבועי כי באו התיצבותו, מבלי שקיבל רשות לכך, העיד הנאשם על עצמו כי אינו מעוניין לומר את דבריו האחרון, וכעת באה העת לגוזר את הדיון.

עוד יש לציין כי מטעם הממונה ניתנה חוות דעת בה נקבע כי לא נמצא מקום מתאים להשמה עבור הנאשם, והוא אינו כשיר, בשל בעיות בריאות מורכבות.

ב"כ התביעה טענה כי הנאשם איינו נוטל אחריות על העבירות וכל התנהלותו בעת המשפט הייתה בעייתית. הנאשם בחר שלא לחקור את העדים ונמנע מלhuaud בעצמו, אך לא היה, כל זאת כשהוא מיצג. לנאם עבר פלילי מכבד גם בעבירות דומות, ובעבר ריצה מסארים בפועל. לא נתקבש ולא ניתן תסוקיר, כך שאין אופק שיקומי. לדעת התביעה מתחם העונש ההולם לכל אירוע נع בין מספר חודשי מאסר לשנת מאסר, והעונש המתאים הוא 8 חודשים מאסר בפועל. התביעה הפנתה לכך שה הנאשם הציג מסמכים רפואיים יפנים ובلتוי עדכנים, כך שלא ניתן להתחשב בו על בסיסם.

ב"כ הנאשם טען כי הרקע לאירועים הוא סכסוך אזרחי ואין מדובר במקרה קלאסי של أيامם לפני בת הזוג. עוד הזכיר כי עורכת הדיון וה הנאשם גרים באותו מקום במשך שנים רבות. טען כי האירוע אינו חמור, יחסינו הנאשם ועורכת הדיון מצוינים, ולא היו הסתמכויות נוספות ביניהם לאחר המקרה. לדעת הנאשם יש להסתפק בהטלת מאסר על תנאי.

ה הנאשם מסר לבית המשפט כי הוא חולה בסרטן כבר מספר שנים. בית המשפט הפנה לכך שלאחר מתן הכרעת הדיון, הודיע ב"כ הנאשם כי "בימים אלו הנאשם נאבק במחלת הסרטן... בשבועות האחרונים הלה חש ברע ואין מסוגל לקום ממיתו", והפנזה אל ב"כ הנאשם את השאלה האם חל שינוי לרעה במצבו לאחרונה. בכך השיב ב"כ הנאשם כי אין בידו מסמכים כלשהם. למורת המחדל, הורה בית המשפט על ארוכה לנאם לצורך הצגת המסמכים הרפואיים, אך ככלא לא הוגש עד כה. גם במועד הדיון האחרון לא הוגש כל מסמכים מטעם הנאשם, כאמור, אף הוא עצמו לא התיציב.

### מתחם העונש ההולם

כבר נפסק פעמים רבות כי האינטראס המוגן בעבירות האiomים הוא השמירה על שלוחות חייו של הפרט (ע"פ 103/88 **ליקטמן נ' מד"י פ"ד מג(3) 373; ע"פ 182/13 משה נ' מד"י (21.1.13).**

קשת העונשים המוטלים בעבירותים איוומיים בתחום המשפחה, היא בעלת מנעד רחב ביותר. במקרים רבים, הוטלו עוני**ש** מכובדים, גם כאשר מדובר היה בבני זוג לשעבר ובעבירה יחידה (רע"פ 1293/08 קורניק נ' מד"י (25.6.08); רע"פ 13-130868-08-30863 ח'ג'אג' נ' מד"י (17.11.13); רע"ג 10-12-52083-52083 קפש נ' מד"י (2.2.11); רע"ג 1482-02-1482-14 צ'קל נ' מד"י (1.3.15); ת"פ 4-14-54820-03-54820 מרה (4.8.14); בת"פ 13-44150-09-44150 מרה (23.1.14); רע"ג 9-09-39210-10-39210 מד"י נ' רדי (25.11.11); ת.פ 10-38614-02-38614 ג'ש (23.6.13)). במקרים אחרים, הסתפקו בתי המשפט בעוני**ש** מאסר בעבודות שירות (ת.פ. 10-09-39210-10-39210 מד"י נ' רדי (25.11.11); ת.פ 10-38614-02-38614 ג'ש (23.6.13)). במקרים חריגים, כשהתקיימו נסיבות מוקלות, ובעניהם של נאשמים חסרי עבר פלילי, הסתיימו ההליכים ללא הרשעה (ת.פ. 10-03-41892-03-41892 מד"י נ' פלוני (19.3.13); ת.פ 12-50605-10-50605 מד"י נ' דוד (7.3.13)).

עניין ציבורי רב יש במניעת איוומים כלפי בעלי מקצוע הנוטנים שרות לציבור לקוחות, בהקשר למילוי תפקידם. בנוגע לאיוומים על עורכי דין בהקשר לעובודתם, אמר בית המשפט העליון:

יש לגנות בחיריפות מעשים כגן אלו, שיש בהם לא רק פגיעה קשה בגופו ובכבוד של אדם, באשר הוא, אלא גם חטירה תחת האינטראס הציבורי שבהתנהלות התקינה של עובdot עורכי דין, ושל כל מי שעושה בשליחות החברה לפתרון סכסוכים, במסגרת מקצועו (ע"פ 13/1315 סלאימה נ' מד"י (20.2.13)

עודנן מרובה קשר זה:

העובדת שנים מהنعمנים של מעשי הסחיטה והאיומים היו עורכי דין, מוסיפה מימד נוסף של חומרה לעבירה זו, החמורה כשלעצמה. עורכי דין הם חלק בלתי נפרד ממפרט המשפט ואינטראס הציבור הוא, כי ניתן להם לפעול ללא מORA וללא פחד כשהם משוחררים מלחצים חיצוניים. איוומים ואלימות כלפי עורכי דין הם בוגדר חציית קו אDOM, שחברה החרצה לשלטון החוק אינה יכולה ואני[ה](#) צריכה לעבור על כן לסדר היום (השו רע"פ 12/1013 אבו עצב נ' מדינת ישראל (6.3.2013) [פורסמת בנבו]). שומה על בית המשפט להגן על עורכי דין, אשרמצא עצמו לעתים "חשוף בצריך" לאיוומים והתכנו**ש**ות אם מצד לקוחותיו ואם מצד לקוחות הצד שכנגד, ויש לגדוע עבירות אלימות וסחיטה המופנות כלפי עורכי דין עקב ביצוע בעבדותם המשפטית, תוך הפגנת מסר של אפס סובלנות (ע"פ 13/13 עווידה נ' מד"י (20.11.13))

לא אחת ראו בתי המשפט לנוכח להחמיר ולהטיל עוני**ש** מאסר בפועל, בגין עבירות איוומים כלפי עורכי דין (רע"פ 11/3739 שמעון חייט נ' מד"י (27.5.11); ת"פ (ת"א) 3072/07 מד"י נ' חלי (11.1.09)). לעומת זאת, במקרים אחרים הוטלו עוני**ש**ים קלימים יותר, בהתחשב בנסיבות העבירה (ת.פ. 11-53372-11-53372 מד"י נ' ינקו (1.7.13));

לאור האמור, לנسبות העבירה שבפני קיימת חשיבות עליונה בבואו לבחון את חומרת האירוע ואת מידת אשמו של הנאשם.

בעניינו, הנאשם איים פערמים בפניו שHAM ל Kohotia של גירושתו, כי יפגע בה ובבנם המשותף. איוומים שכאה הם בעלי חומרה. יתר על כן, הוכח בבית המשפט כי האיוומים הובאו לידיות עורכת הדין.

מצד שני, עורכת הדין עצמה לא העידה בבית המשפט, ונسبות יחסיה עם הנאשם לא בוררו עד תום. מה שברור הוא כי

האוימים בהילו עד מאי את המתלוננים (לקוחותיה), שמיhiro להתלוון במשטרה.

מכלול הנסיבות מוביל למסקנה שמתחם העונש ההולם נע בין עונש הצופה פנוי עתיד, למספר חדש מאסר בפועל.

### **העונש המתאים לנאשם**

הנאשם נושא על שכמו עבר פלילי מכבד למדוי. בשנת 1996 הורשע בשורת עבירות איומיים, הטרדה והפרת הוואה חוקית, ונדון ל-6 חודשים מאסר בעבודת שירות. בשנת 1997 הורשע בעבירה של בעילה בכוח, ונדון ל-6 שנות מאסר. בשנת 2002 הורשע בשורה ארוכה ביותר של עבירות מרמה ונדון ל-36 חודשים מאסר.

ה עבר הפלילי ישקל לחומרא.

במהלך המשפט הייתה התנהלות הנאשם מעוררת תהיות. כמובן, זהה זכותו של הנאשם לבחור את דרך ניהול המשפט, אך יחד עם זאת הcpfira החד משמעית באישומים, לצד ההימנעות מחקירת העדים ושתייקת הנאשם, הותירו רושם בעיתוי.

גם בשלב הטיעונים לעונש, התנהל הנאשם באופן תמהה. מחד, עלה מבקשות הדחיה שהוגשו כי חלה החמרה במצבו הבריאותי. מאידך, לא הוציאו כל מסמכים מסוימים לתמיכה בטענות, אף כי ניתנה ארכאה לשם כך. בנוסף, עלה מדברי הנאשם כי אין מדובר במחלת חדשה, אך שלא ברור מה אירע לאחרונה, ומה המצב לא shores.

מטעם הנאשם הוגשו שני מסמכים בעניין מצבו הרפואי, האחד הוא סיכום מחלת ללא תאריך, בו נכתב כי הגיע לטיפול בשל אבדן תחושה וחולשה מצד שמאל. הרופא רשם כי הנאשם נתן אמנה חלקית בלבד, אינו משתף פעולה באופן מלא, ואין תיעוד מסודר לחלק מן המידע. המסמרק השני הוא תעודה על ביקור במיוון מיום 14.10.8. בה נרשם מספר אבחנות כרוניות, שאין ברורות עד תום. כמובן, לא ניתן ללמידה מסמכים אלה על מצבו של הנאשם, ולא כלום.

ודוק, לא נראה שהנאשם אינו מבין את מצבו, מה גם שהוא מיזג בכל שלבי ההליך. עלי להודות כי התקבל הרושם שהנאשם מגלה טفح ו Mastig טפחים, ושיקוליו עמו במנעו את המידע מבית המשפט.

בain עיגן לטענות, אך מובן הוא שעמדת התביעה לא הייתה מתחשבת ביותר.

גם על בית המשפט יקשה לגלוות התחשבות של ממש בנאשם, לאחר שלא פעל לסיע לעצמו, אך אכך בחשבון את ההתרשות שקיימת מחלת ברקע.

לא הובעה כל חרטה או בקשת סליחה מצד הנאשם, לא כלפי המתלוננים ולא כלפי עורכת הדין.

היות שהנאשם נמצא בלתי מתאים לעבודות שירות, ולנוכח חומרת העבירות, אין מנוס מהטלת מאסר בפועל.

אשר על כן אני גוזרת את העונשים הבאים:

2 חודשים מאסר בפועל.

6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחררו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אiomים.

קנס כספי בסך 2,000 ₪, או 21 ימי מאסר תמורה. הקנס ישולם עד יום 17.3.1.

**ניתן היום, כ"א טבת תשע"ז, 19 ינואר 2017, במעמד הצדדים.**